

C. kr. dvorni operni pevec Julij Betetto v Ljubljani!

V četrtek, dne 8. avgusta 1918 zvečer
točno ob poldeveti uri

v veliki dvorani hotela „UNION“

KONCERT

ki ga izvajata: slavni slovenski umetnik, gospod

JULIJ BETETTO,

c. kr. dvorni operni pevec iz Dunaja, in gospod

JOSIP PROCHÁZKA,

skladatelj, klavirski virtuoz, profesor konservatorija iz Prage.

S P O R E D :

1. a) R. Strauss: Jutri.
b) Brandt Buys: Arlja iz opere „Krojač iz Šiške.“ (Der Schneider von Schönau.)
Poje gospod Julij Betetto.	4. a) Liszt: To mora biti čudežno.
b) Robert Fuchs: Krasna noč.
c) Robert Fuchs: Sanje.
Poje gospod Julij Betetto.
2. a) B. Smetana: Polka v A-molu iz „Čeških plesov.“
b) Dr. A. Dvořák: „Nočna pot“ iz „Poetičnih slik.“
Na klavir svira g. Josip Procházka.	5. B. Smetana: Koncertna fantazija na češke narodne pesmi.
Na klavir svira g. Josip Procházka.
3. a) Josip Pavčič: Priplula je pomlad.
b) Fran Gerbič: Kam?
c) Fran Gerbič: Pojdem na prejo.
Poje gospod Julij Betetto.
Odmor.	6. a) Anton Lajovic: Veter veje.
b) Anton Lajovic: Mesec v izbi.
c) Josip Pavčič: Dedek Samonog.
d) Emil Adamič: Pri studencu.
Poje gospod Julij Betetto.

Jutri.

In jutri solnce zopet bo sijalo,
na poti naši naju bo vodilo,
s toploto, srečo bo obdalo naju
in srci najsrečnejši bode združilo...

In na obal široko vso prostrano
bova molče polagoma stopila,
v oči si zrla bodeva udano
in vsa sreča se v ljubezen bo izlila...

Arija iz opere „Krojač iz Šiške.“

(Poslovenil Albrecht Fr.)

Prinašam uro vam nazaj!
Skrbno sem jo naražen del,
da zopet prav vam bije zdaj.
Vzemite v ljube jo roké,
pa dobro vam in zvesto gre!
Kot stvar v prirodi sleherna,
i ura svojo dušo ima.

Kot stroj, ki v uri se vrti,
človeško je sice,
spleteno z nežnimi vezmi,
ból in radost bije.

Nezgode, blaženstvo deli
s teboj njegov utrip
in koliko je bilo — ti
pokaže slednji hip.

Umeti moraš pač njen glas
ko bije srébrno,
pa ti potem v nezgodni čas
ne bije nikdar v zló.

In če v tvoj dom ljubav prispè,
bije glasneje ti
ob vsaki uri radostno,
kot da se sineje ti

In ko je blizu dragi tvoj,
ti bije v dno srca,
pa veš takoj, pa veš takoj,
kaj je udarila

Priplula je pomlad . . .

Priplula je pomlad z neba
nesoč nam košček raja,
in po doleh in vrh gora
nam k cvetu cvet zasaja.

A čudo, glej: še vrh grobov
mlado, krepko življenje!
Travic nebroj, nebroj cvetov
proslavlja tu vstajenje.

A ti srce, a ti srce
kje tvoji so cvetovi?
Gredice tvoje vse mrtve?
Saj vsi cveto — grobovi!

Simon Gregorčič,

Kam ?

Ko brez miru okrog divjam
Prijatli prašajo me: kam?

Vprašajte raj' oblak nebá,
Vprašajte raji val morja,
Kadar mogočni gospodar
Drvi jih semtertje vihar.

Oblak ne vé in val ne kam,
Kam nese me obup ne znam.

Samo to znam, samo to vem,
Da pred obličje nje ne smem
In da ni mesta vrh zemlje,
Kjer bi pozabil to gorje.

Fr. Prešeren.

Pojdem na prejo.

(Oton Župančič.)

Pojdem na prejo,
saj me ne mara ljubica več,
Pojdem na prejo kot ptiček na vejo,
kar je biló, je za vekomaj preč.

Ali bi Marico
ali bi Barico,
Ančiko, Staziko?
Kam iz zadreg?

Predejo, predejo bela dekleta
z drobnimi prsti nitke tenke
nitka od srca do srca se spleta
v mrežo zapleteno mi je srcé.

Ljubica prava,
ostani mi zdrava,
zdaj bom kar ljubil
dekleta navprek.

To mora biti čudežno...

(Poslovenil Albrecht Fr.)

To mora biti čudežno,
Ko vzljubi src se dvoje
in v eno se prelijeta
in vse si izpovesta,

Veselje, bol, skrb, blaženstvo
prenašata tak zvesto,
od prvega poljuba v smrt
z ljubavjo v duši gresta.

Krasna noč.

(Carl Busse: poslovenil Albrecht Fr.)

Krasna noč, ozvezdja sveta
nad teboj žarè,
Dneva borbe in dejanja
v snu se poteše.

Hrepenenjem, čuvstvom mojim
vlivaš dvojno moč,
ah, kak si deviško hladna,
čista, dobra noč!

In tako se v tebi zemlja,
srce pomiri,
da je tiho, vedno tišje
krasna noč, kot ti!

Sanje.

(A. de Nora: poslovenil Albrecht Fr.)

Kot tvoj smehlaj očarujoč
na krilih mehkih je prispela
neslišno v stan moj krasna noč,
kot ti bi sladko me objela.

In zrla mi molče v obraz
z očmi, tak črnimi kot tvoje,
da sinil sanj je nežni kras
mi v trudne duše nepokoje.

Kot v mesečini svet zapre
se duša vaše je prelila....
Ne vem, kdo me poljubil je,
al noč krasna, al ti si bila.

Veter veje.

(Koljcov - Cv. Golar.)

Veter veje, veje brez miru,
črn oblak se v temno noč podi.
Več ne sije meni sinji dan,
več ne lije v prsi solnčni žar.

Vlažna megla plava čez polje,
pusta groza me iz mraka zre.
Ah v tem tužnem času dež rosi,
v srcu mraz je, kdor le sam živi.

In želim si nežnih, dragih prs,
dihov srčnih sladke ljubice,
gorka pomlad mi dehti potem,
in v nesreči žalost žalost ni.

Mesec v izbi.

Svetlo pred posteljo,
glej mesec sije
kot kadar sneg blesteči
vso zemljo pokrije.

Obrnem glavo navzgor,
Glej mesec čist in tih,
Spet nagnem glavo
in k tebi v daljavo,
tja k tebi moj daljni dom, vas,
mi splava tožen vzdih!

Dedek Samonog.

(Oton Župančič.)

Pase dedek Samonog
čredo vrača skok na skok,
ovce bele, koze črne;
kadar čredo vso zavrne,
kadar čredo vso napase
druga noga mu izrase!

Pri studencu.

(Iv. N. Resman.)

V slovo se solnčece smehlja,
večerni vetrček pihlja.
Po grmih slavci gostole,
si k ljubici želi srce.

Zvečer k studenčku prihiti,
in dokler vedrce polni,
jaz gledam v očko ji svetlo
in božkam ročko ji mehko.

